

Vesztek Szentlelket ajándékul

Lukács 11,9-13

Pünkösd I. napja

1953. május 24.

Pünkösd egy isteni ígélet beteljesedése. Jézus megígérte a tanítványoknak, hogy vesznek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reájuk. Még azt is megígérte, hogy mindez Jeruzsálemben fog megtörténni nem sok nap múlva (Csel 1,4-5). Betartotta ígéletét. Megszületett a csodálatos pünkösd. Az első pünkösdkor Péteren keresztül Szentlelket ígér Isten Izrael népének. Így prédikál Péter: „Veszitek a Szentlélek ajándékát, mert néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek.” (Csel 2,39) Betartotta ígéletét. Az első pünkösd nemcsak a tanítványok pünkösdje volt, hanem Izrael népéé, amelyből mintegy 3000 lélek lett azon a napon a megfeszített Krisztus követőjévé. A mai igében is Szentlelket ígér az Úr, még pedig nemcsak a 12-nek, nemcsak a választott népének, hanem a mennyei Atya minden gyermekének, tehát nekünk is. Még pedig milyen csodálatos tágkeblű biztatással ígéri! Azzal az ajándékot osztogató gesztussal beszél, mellyel az atya szokta teljesíteni gyermeke kérését. Miért van akkor nekünk mégis csak naptári pünkösdünk? Miért hiányzik életünkől a Szentlélek keresztsége s egyházunkból a pünkösd diadalma? Világos, hogy mindez nem Istenen múlik. Aki megtartotta a tanítványoknak tett ígéletét, aki bővülködő mértékben adott Szentlelket választott népének, annak minden ígéréte igen és ámen. Az is, amit nekünk tett. Csak mi bennünk lehet a hiba. Igaz ugyan, hogy a Szentlelket ajándékul ígéri Isten, az ajándék pedig éppen azért ajándék, mert a megajándékozottnak semmi szerepe sincs benne. Az ajándékra nem szolgálunk rá, nem érdemeljük ki, az teljesen kegyelmi aktus. Mégis van az ajándékozásnak valamilyen útja. Az ajándékozó Isten megszabja, s ehhez, mint ajándékozónak teljes joga van, hogy milyen úton akarja adni ajándékát. Aki azon az úton jár, találkozik az ajándékozó Istennel, s övé lesz a Szentlélek ajándéka. Aki nem hajlandó azon az úton járni, az elkerüli az ajándékozó Istent s nem lesz övé a Szentlélek ajándéka. Jól jegyezd meg: Nem Isten kerüli el őt, hanem ő kerüli el Istent! Szabad tehát, sőt szükséges is - a Szentlélek ajándék-jellegének teljes fenntartása mellett - önvizsgálatot tartanunk afőlött, hogy miért nem a miénk is a Szentlélek ajándéka.

Az ige ad nekünk pár felvilágosítást arról, hogy kié a Szentlélek ajándéka.

1. Szentlelket az kap, akinek nagyon hiányzik a Szentlélek.

A mai ige két példázattal van tartalmi összefüggésben. Az egyik előtte van, a másik magában a mai igében. Mindkettő éhes emberről beszél. Az egyik egy megéhezett felnőttről, a másik egy éhes gyermekről. A megéhezett felnőtt egy utas ember, aki éjjel állít be a barátjához s nemcsak éjjeli szállást kér tőle, hanem őszintén megmondja azt is, hogy nagyon éhes. Barátjának nincs mivel megkínálnia. Egy falat kenyere sincs otthon. Más ember talán szomorúan tudomásul venné ezt a helyzetet s ehgyomorral lefeküdnék. Nem így a példázatbeli ember. Félreteszi az illendőséget, s arra kéri a barátját, hogy mégiscsak próbáljon valahonnan valami ennyit keríteni. Ha másképp nem lehet, kérjen valahonnan kölcsön. Az éhes utas ráveszi a vendéglátó barátot arra a kellemetlen szolgálatra, hogy elmenjen éjnek idején kenyeret kérni valamelyik barátjától. Bezörget a barátjához, ahol gondolja, hogy van kenyér. Nem megy könnyen a dolog. A házban mindenki alszik már. Az ajtó gondosan el van rekeszelve. A gyerekek is ott alszanak. Úgy látszik, nehezen aludtak el, mert apjuk nagyon fél attól, hogy a zörgetésre, meg a motoszkálásra felébrednek majd, s megint elkezdődik az álmos gyerekek nyafogása. A vendéglátó gazda azonban az éhes utas követe, akinek annyira kell a kenyér, hogy azért még szentelenül önző is tud lenni, s nem nyugszik addig, míg meg nem kapja a kenyeret.

A másik példázat egy éhes gyermekről szól. Olyan éhes, hogy egyenesen falánk. Minden kell neki, amit csak az asztalon meglát. Előbb kenyeret kér, azután már hal is kell neki, végül még a tojásból is kiköveteli a maga részét.

Két nagyon éhes ember kapja az ajándékot. Szentlelket is csak az kap, aki nagyon éhes reá. Éhes vagy te a Szentlélekre? Nagyon éhes? Vagy egészen jól megvagy nélküle is? Gondold csak végig egy kicsit a keresztyénségedet! Nem az a baj, hogy nem tudjuk, mi a jó, hanem az, hogy nincs erőnk annak megvalósítására. Nem az a baj, hogy nem ismerjük a balzsamot a fájó sebre - másoknál kitűnően tudjuk a receptet - az a baj, hogy a szenvedések közben önmagunknál nem csapáshordozó erő a hitünk. Nem az a baj, hogy nem szeretjük Jézust, az a baj, hogy a bűnt is szeretjük. Nem az a baj, hogy nem akarunk bizonyosságot tenni, hanem az, hogy gyámoltalanoknak érezzük magunkat, s nem merjük szólásra nyitni az ajkunk. Mindez pedig azért van, mert még pünkösd előtti, Szentlélek nélküli keresztyénséget élünk. Ne törődj bele ebbe, mint valami változhatatlanba! Pünkösd története világosan mutatja, hogy a Szentlélek mindent meg tud változtatni. Légy éhes nagyon a Szentlélekre, s tied lesz a Szentlélek ajándéka!

Aki éhes, az kér. Minél éhesebb, annál jobban kér.

2. Szentlelket is az kap, aki nagyon kéri.

A példázatbeli két ember nagyon kéri a kenyeret. Állhatatosan, szinte tolakodó módon, ellenállhatatlanul. Mi pedig nagyon hamar abbahagyjuk a Szentlélekért való könyörgést. Az a tény, hogy Jézus két ilyen, hangulatilag egymással szöges ellentétben álló példázattal biztat minket a Szentlélekért való könyörgésben állhatatosságra, világosan mutatja, hogy nagyon rászorulunk erre a biztatásra. Ez a két példázat ugyanis nagyon ellentétes hangulatú. Az egyikben egy ellenszenves, tolakodó, erőszakos ember, a másikban egy kedves gyermek áll előttünk. Az egyikben egy kényelmes alvó hallgatja az éhes ember üzenetét, a másikban egy szíves atya felel a gyermeke kérésére. Az egyik megbotránkoztató történet, a másik szívmelegítő. Nagyon a szíven fekdühet Jézusnak, hogy állhatatosan imádkozzunk a Szentlélekért, ha két ilyen, merőben ellentétes történettel is biztat arra.

Isten ugyanis rendszerint nem azonnal adja a Szentlelket, hanem egy idő múlva. A tanítványokat is megvárakoztatja tíz napig. Ez a várakozási idő méri le, hogy mennyire kell nekünk a Szentlélek. Akinek nem nagyon kell a Szentlélek, az hamar ráun a céltalannak látszó könyörgésre és abbahagyja, aki azonban nagyon éhes a Szentlélekre, az annál erőszakosabban és kitartóbban fog érte könyörögni. Akinek a számára a Szentlélek csak afféle jó többlet, ami jó, ha megvan, de ami nélkül meg is lehet lenni, ha hiányzik, annál ez a várakoztatás eloltja az imádkozás tüzeit. Akinek a számára olyan a Szentlélek, mint az éhes ember számára az életet megmentő falat kenyér, annál ez a várakoztatás még jobban felszítja az imádkozás tüzeit.

Ezért beszél az ige arról, hogy a Szentlelket nemcsak kérni kell, hanem azt keresni is kell, sőt zörgetni is kell tudni érte. Aki nagyon kéri a Szentlelket, az nem elégszik meg azzal, hogy elénekeli, vagy elimádkozza: Jövel, Szentlélek Úristen!, hanem az keresni is kezdi a Szentlelket. Keresi ott, ahol az Úr ígérete szerint megtalálható. A Szentlélek az igében, a testvéri közösségben, az igehallgató és együttimádkozó anyaszentegyházában található meg. Ne panaszkodjék a Szentlélek hiányára az, aki kéri ugyan Istentől, de nem keresi ott, ahol Isten kínálja!

Meg kell tanulni zörgetni is érte. A zörgetés úgynevezett existenciális imádkozás. Olyan imádkozás, amelyre az ember az életét teszi fel. Tudsz-e így zörgetni a Szentlélekért? Ne félj! Nem aluszik és nem szunnyad a mi Istenünk. Hozzá sohse jövünk alkalmatlan időben. Nagyon zörgess és megnyittatik!

3. Szentlelket azonban az éhesek és zörgetők között is csak az kap, aki vállalja a Szentlelket.

A Szentlélek ugyanis kellemetlenül mutatkozik be. Azzal kezdi, hogy a bűneinkről beszél. Így volt az első pünkösdkor is. Így van ebben az igében is. Ezt mondja a Lélek: „Ti gonosz léteketekre is tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni”. A Szentlélek nem általánosságban beszél, hanem személy szerint és konkrétan olvassa a fejünkre a bűneinket. Az első pünkösdkor így beszél a Krisztusgyilkosoknak: „Akit megragadván, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megölétek, Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek”. (Csel 2,23-36). A Szentlelket nem lehet érenyeinkkel félrevezetni. A mai igében olyan embereknek mondja: Ti gonoszok!, akik imádkozni szeretnének megtanulni tőle, s akik jó atya módjára szívesen teljesítik gyermekük minden kérését. Nem mondja, hogy ezek az érenyek nincsenek meg bennük, de állítja, hogy ezek dacára sem mások, mint gonoszok.

Van, aki vállalja ezt az ítéletet, van, aki visszautasítja. Aki megsértődik a Szentlélek szaván és visszautasítja az ítéletet, az ne csodálkozzék azon, hogy nem kap Szentlelket. Akinek nem kell a Szentlélek, az a Szentléleknek sem kell. Aki azonban megalázza magát a Szentlélek ítélete alatt, aki megkeseredik önmaga fölött, mint a pünkösdí jeruzsálemi gyülekezet, az megkapja a Szentlélek ajándékát, s megtelítődik a Szentlélek vigasztalásával és erejével is.

Jöjj, Szentlélek nélkül kínlódó Testvérem! Merjünk éhesek lenni a Szentlélekre! Merjünk zörgetni érte! Szívesen ad a mi mennyei Atyánk Szentlelket azoknak, akik tőle kérik. De azután merjük vállalni is, amit a jelentkező Szentlélek mond nekünk, s rólunk! Ámen.